

Arrest

nr. 284 834 van 15 februari 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Koning Albert I-laan 40 / 00.01
8200 SINT-MICHIELS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 6 februari 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 februari 2023 tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2023 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. JASPAERT, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 18 oktober 2022 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat verzoeker op 4 oktober 2022 reeds een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Oostenrijkse overheden.

1.3. Op 24 oktober 2022 richten de Belgische overheden een verzoek tot terugname aan de Oostenrijkse overheden op grond van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.4. Op 25 oktober 2022 stemmen de Oostenrijkse overheden in met dit verzoek, op grond van artikel 20, § 5, van de Dublin III-Verordening.

1.5. Verweerder treft op 14 november 2022 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

1.6. Verweerder treft op 2 februari 2023 een beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Verzoeker wordt hiervan dezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden akte, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS EN VASTHOUDING IN EEN WELBEPAALENDE PLAATS MET HET OOG OP OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt besloten dat:

de heer, die verklaart te heten,

naam : H(...)

voornaam : M(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)

wordt teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat en wordt vastgehouden te 127bis Steenokkerzeel om de effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat Oostenrijk, op basis van het Dublinakkoord van 25/10/2022, uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

In uitvoering van art. 51/5, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26quater) niet nageleefd. De beslissing werd hem betekend op 16/11/2022, met een termijn van 10 dagen.

De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 25/10/2022.

Betrokkene verklaart in zijn hoorrecht van 02/02/2023 dat hij niet naar Oostenrijk wil terugkeren omdat ze hem verplicht hebben een verzoek om internationale bescherming in te dienen vooraleer hij mocht verder reizen naar België. De Betrokkene kan dit echter niet aantonen.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Oostenrijk een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringingen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. μ

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een

vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn.

De beoordeling van artikel 8 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 25/10/2022. Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 02/02/2023 geen andere elementen aan. Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient betrokkene vastgehouden te worden aangezien de terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en wel op basis van volgende feiten :

3° De betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Betrokkene werd op 29/11/2022 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene is niet ingegaan op de uitnodiging. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij een nieuwe afspraak vast te leggen.

4° De betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de overdrachtsmaatregel (bijlage 26quater) van 25/10/2022 die hem betekend werd op 16/11/2022. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

7° Terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij zijn vingerafdrukken reeds heeft gegeven in een andere Staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, na een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend.

Betrokkene verzweeg tijdens het hoorrecht d.d. 02/02/2023 dat zijn vingerafdrukken reeds in Oostenrijk werden afgenomen, zoals blijkt uit een analyse van de Eurodacdatabank.

9° Terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming.

Betrokkene verzweeg tijdens het hoorrecht d.d. 02/02/2023 dat hij reeds om internationale bescherming heeft verzocht in Oostenrijk, zoals blijkt uit een analyse van de Eurodacdatabank.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden akte houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 51/5, (...), § 4, derde lid (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

2.2. Voor zover verzoeker zich met zijn vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, staat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats.

De vordering is niet ontvankelijk in zoverre zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vrijheidsberoving bij gebrek aan rechtsmacht.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Het uiterst dringende karakter

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 2 februari 2023 van zijn vrijheid werd beroofd en werd overgebracht naar het Repatriëringscentrum 127bis te Steenokkerzeel met het oog op zijn overdracht aan Oostenrijk. Omwille van de vasthouding van verzoeker met het oog op zijn overdracht, die voorlopig nog niet in het vooruitzicht werd gesteld, is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens heeft plaatsgevonden.

Verweerder betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in zijn nota met opmerkingen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. De ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 1 en 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), *iuncto* de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker zet zijn eerste middel uiteen als volgt:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348). Dit behelst de controle van de materiële motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht werden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290 en RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

* * *

Verweerder spreekt met geen woord over het hangend beroep zoals tijdig en op juridisch correcte wijze ingediend tegen de Dublin-III-weigering (middels bijlage 26quater) van 14.11.2022 (stuk 11a, 11b en 12). In tegendeel, verweerder is niet correct in haar feitelijke motivatie van de bestreden beslissing alwaar zij voorhoudt:

“betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de overdrachtsmaatregel (bijlage 26quater) van 25/10/2022 die hem betekend werd op 16/11/2022. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.” (stuk 1)

Verzoeker heeft wel degelijk “gevolg gegeven” aan deze beslissing, nl. met een volgens in de wet voorzien rechtsmiddel, nl. mits een “vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring” zoals per elektronische post (Jbox) op 15 december 2022 verstuurd aan de Raad (stuk 11a en 11b). Dit beroep is bij de griffie van de Raad gekend onder het rolnummer 285.432.

Verweerder is dan ook niet correct om te insinueren dat verzoeker de regels niet respecteert en geen uitvoering geeft aan de eerder afgeleverde beslissingen van de DVZ. Niets is immers minder waar.

Hij respecteert wel degelijk de reglementering ter zake, dewelke voorziet dat hij een ernstig, deugdelijk en daadwerkelijk rechtsmiddel openstaat middels een beroep voor de RvV.

Deze (correct bestreden) “bijlage 26quater” stelt nochtans duidelijk (stuk 1 in de procedure zoals ter griffie gekend onder het rolnummer RvV 285.432):

“Ik heb de betrokkene geïnformeerd dat bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep tot nietigverklaring kan worden ingediend tegen deze beslissingen, overeenkomstig artikel 39/2, §2 van de wet van 15 december 1980. Dit beroep moet binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing(en) door middel van een verzoekschrift worden ingediend.”

Welnu, dit is wat verzoeker op een ernstig gemotiveerde wijze heeft gedaan, waarbij hij zich in dit beroep op een gegronde wijze beroept op een schending van (zie stuk 11a):

o artikel 51/5 Vreemdelingenwet ;

o artikel 1 en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU;

o artikel 3 EVRM;

o de artikelen 1 en 33 van het VN-Vluchtelingenverdrag;

o Juncto de schending van de materiële motivatieplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur

Wanneer een verzoeker op een gegronde wijze een daadwerkelijk ernstig rechtsmiddel aanwendt om een schending van diens fundamentele rechten aan te vechten, kan zulks bezwaarlijk correct worden genegeerd als onbestaande (“geen gevolg gegeven”). Verweerder geeft verzoeker evenwel geen kans om zijn effectief en daadwerkelijk rechtsmiddel te laten uitvoeren door het beroep tegen de bijlage 26quater af te wachten alvorens de bijlage 26quater uit te voeren middels de bestreden “beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat”.

De “beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat” is de uitvoeringsbeslissing van de “bijlage 26quater” waartegen beroep hangende is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder het rolnummer 285.432.

* * *

Verweerder stelt dat BELGIË niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dewelke volgens verweerder aan OOSTENRIJK toekomt.

Verweerder laat daarbij na de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer naar OOSTENRIJK degelijk te onderzoeken, rekening houdend met de actuele algemene situatie in dat land, om zo correct mogelijk te beoordelen of er ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in OOSTENRIJK systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, en of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. Bovendien is de broer van verzoeker duurzaam verblijfsgerechtigd in BELGIË (als subsidiair beschermde van Syrische herkomst). Hij neemt de opvang voor verzoeker op zich, waardoor verzoeker van hem afhankelijk is.

Het EHRM heeft reeds herhaaldelijk geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de actuele algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, T./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken.

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en Verenigd Koninkrijk; § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Bovendien moet dit onderzoek volgens het EHRM met grote voorzichtigheid gebeuren en op basis van volledige, rigoureuze en geactualiseerde informatie (EHRM, 4 november 2014, arrest Tarakhel t. Zwitserland).

* * *

De "beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat" bepaalt dat er geen sprake is van een schending van artikel 3 EVRM, noch van artikel 8 EVRM. Er wordt gesteld dat er geen ernstig en reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Zoals ook aangehaald in het verzoek tot schorsing en beroep tot nietigverklaring zou het terugsturen van verzoeker naar OOSTENRIJK wel degelijk een schending zijn van artikel 3 en 8 EVRM.

OOSTENRIJK kampt met een enorm plaatsgebrek in haar opvanginfrastructuur, mede als gevolg van de enorme toestroom aan Oekraïense vluchtelingen van dit jaar. Hierdoor lopen 5000 verzoekers om internationale bescherming – vooral Syrische en Afghaanse mannen, zoals de verzoeker in casu – het risico om op straat te belanden (stuk 6a). Op vandaag worden vele verzoekers om internationale bescherming in OOSTENRIJK 'gehuisvest' in tenten. Dit gebrek aan opvangcapaciteit voor verzoekers om internationale bescherming in OOSTENRIJK wordt bevestigd door verschillende kanalen (stuk 6a t.e.m. 6f):

"The count of refugees arriving in Austria has reached 70,000 this year, tripling that of 2021, not including Ukrainian refugees. The most dominant countries of origin are Afghanistan, Iraq, Syria and India, with Chancellor Karl Nehammer saying, "The gauge is full in Austria," on 11 October.

Calling on Austria's nine federal states to create housing for refugees, Gerhard Karner warned of the severe situation on 13 October and said that "Tents may also need to be set up," a comment that received significant backlash." (stuk 6b)

Vrij vertaald:

"Het aantal vluchtelingen dat in Oostenrijk aankomt, heeft dit jaar de 70.000 bereikt, een verdrievoudiging ten opzichte van 2021, de Oekraïense vluchtelingen niet meegerekend. De meest dominante landen van herkomst zijn Afghanistan, Irak, Syrië en India, waarbij bondskanselier Karl Nehammer op 11 oktober zei: "De meter is vol in Oostenrijk".

Gerhard Karner riep de negen deelstaten van Oostenrijk op om huisvesting voor vluchtelingen te creëren en waarschuwde op 13 oktober voor de ernstige situatie en zei dat "er misschien ook tenten moeten worden opgezet", een opmerking die veel terugslag kreeg."

En ook:

“Around 5,000 people – mostly men from Syria and Afghanistan – may be facing the prospect of sleeping on the streets in Austria as the country’s state governors argue with the federal interior minister, Gerhard Karner, about who is responsible for accommodating them. The problem has arisen mainly because the space normally offered to asylum seekers is currently being filled by refugees from the war in Ukraine. In an effort to address the issue, the government recently had tents set up, only to face a barrage of opposition from local communities and state and city leaders. Some of the tents have subsequently been taken down – on Wednesday 100 men who had been housed in tents in St. Georgen im Attergau, northeast of Salzburg, were forced to leave after a decision by the mayor, and moved to accommodation elsewhere in the state.” (stuk 6a)

Vrij vertaald:

“Ongeveer 5.000 mensen – voornamelijk mannen uit Syrië en Afghanistan – worden mogelijk geconfronteerd met het vooruitzicht om op straat te slapen in Oostenrijk, aangezien de gouverneurs van het land ruzie maken met de federale minister van Binnenlandse Zaken, Gerhard Karner, over wie verantwoordelijk is voor de opvang van hen. Het probleem is vooral ontstaan doordat de ruimte die normaal aan 7 asielzoekers wordt geboden momenteel wordt ingenomen door vluchtelingen uit de oorlog in Oekraïne.

In een poging het probleem aan te pakken, liet de regering onlangs tenten opzetten, maar stuitte op een spervuur aan tegenstand van lokale gemeenschappen en staats- en stadsleiders. Sommige tenten zijn vervolgens afgebroken – op woensdag werden 100 mannen die in tenten waren gehuisvest in St. Georgen im Attergau, ten noordoosten van Salzburg, gedwongen te vertrekken na een besluit van de burgemeester en verhuisden naar accommodatie elders in de staat.”

En ook:

“Workers started taking down the 17 white tents on Monday after the mayor ruled they were unsafe, “inhumane” and wouldn’t survive the next storm.” (stuk 6c)

Vrij vertaald: “Arbeiders begonnen maandag met het neerhalen van de 17 witte tenten nadat de burgemeester oordeelde dat ze onveilig, “onmenselijk” waren en de volgende storm niet zouden overleven.”

En ook:

“Around 5,000 people, mostly men from Syria and Afghanistan, risk having to sleep in the streets of Austria as the country is in negotiations with the Federal Minister of the Interior, Gerhard Karner, over who is responsible for their accommodation, SchengenVisaInfo.com reports.” (stuk 6d)

Vrij vertaald:

“Ongeveer 5.000 mensen, voornamelijk mannen uit Syrië en Afghanistan, riskeren te moeten slapen op de straten van Oostenrijk, aangezien het land in onderhandeling is met de federale minister van Binnenlandse Zaken, Gerhard Karner, over wie verantwoordelijk is voor hun accommodatie, meldt SchengenVisaInfo.com.”

UNHCR riep de Oostenrijkse overheid begin november al op om dringend oplossingen te voorzien voor dit probleem (stuk 6e). Aangezien dit een probleem is van de laatste maanden, staat dit nog niet expliciet vermeld in het rapport van AIDA (dat slechts rapporteerde tot april 2022). Hier dient echter wel rekening mee te worden gehouden wanneer personen worden teruggestuurd naar OOSTENRIJK, aangezien het niet voorzien van opvang verzoekers hun basisrechten ontzegt.

Het AIDA rapport haalt het gebrek aan plaatsen wel reeds kort aan:

“In July 2021, asyloordination and several NGOs working in the field of refugee care jointly sent a letter to the Ministry of the Interior pointing to the insufficient funding and the fact that this financial burden lies entirely with the NGOs, which is no longer sustainable. The letter was not published but urged the authorities to increase daily rates and an annual valorisation. The increasing number of asylum applications in 2021 has led to bottlenecks in the distribution of asylum seekers among the provinces, as there is not enough reception capacity.”

Vrij vertaald:

“In juli 2021 stuurden asielcoördinatie en verschillende ngo's die werkzaam zijn op het gebied van vluchtelingen zorg gezamenlijk een brief aan het ministerie van Binnenlandse Zaken wijzend op de ontoereikende financiering en het feit dat deze 8 financiële last volledig bij de ngo's ligt, wat niet langer houdbaar is. De brief werd niet gepubliceerd, maar drong er bij de autoriteiten om de dagtarieven te verhogen en een jaarlijkse valorisatie. Het toenemende aantal asielzoekers asielaanvragen in 2021 heeft geleid tot knelpunten in de verdeling van asielzoekers over de provincies, aangezien er onvoldoende opvangcapaciteit is.” (stuk 5)

Hier dient zeker rekening mee gehouden te worden aangezien verzoeker in BELGIË bij zijn broer (de heer H(...) M(...)) kan verblijven, terwijl hij in OOSTENRIJK niemand heeft. Bij een terugkeer naar OOSTENRIJK loopt verzoeker door het huidige gebrek aan opvangplaatsen (waardoor vooral Syriërs (zoals verzoeker) en Afghanen geraakt worden) het gevaar om op straat te belanden. Hoewel dit probleem verder rijkt dan OOSTENRIJK alleen, heeft verzoeker in BELGIË wél de mogelijkheid om gehuisvest te

worden aangezien hij bij zijn broer verblijft. Dit toont aan dat er een afhankelijkheidsband aanwezig is tussen beide broers. Zonder zijn broer zou verzoeker hoe dan ook op straat belanden. Hierdoor zou hij, in zijn individuele geval, blootgesteld worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen hetgeen een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM, artikel 1 en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU en artikel 1 en 33 van de Conventie van Genève.

Deze andere bronnen, die wel degelijk gewag maken van een significant gebrek in de opvangcapaciteit van OOSTENRIJK, worden niet onderzocht door de DVZ in de bestreden beslissing (hoewel de eerste reeds dateren van begin oktober 2022). De bestreden beslissing kijkt niet verder dan het AIDA-rapport dat de situatie slechts tot april 2022 weergeeft. Ervan uitgaan dat de situatie niet veranderd is, terwijl zich tussentijd een opvangcrisis afspeelt, schendt het zorgvuldigheidsbeginsel. Een zorgvuldige, correct gemotiveerde beslissing vereist immers dat verschillende onafhankelijke bronnen worden onderzocht, om tot een correcte volledige beslissing te kunnen komen.

Ook wat betreft de gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in OOSTENRIJK worden bemerkingsen gemaakt door het AIDA rapport:

"In practice, this provision is not always easy to apply, however. If an asylum seeker has lost basic care due to violent behaviour or absence from the EAST for more than three days, he or she will not receive medical assistance, because it is assumed that they have had the opportunity to visit the medical station in the EAST. However, as those asylum seekers are no longer registered in the EAST, they will not be allowed to enter and receive medical treatment there. Without health insurance or access to the medical station of the EAST, asylum seekers may face severe difficulties in receiving necessary medical treatment. Some of them come to the NGO-run health project AMBER MED with doctors providing treatment on a voluntary basis." (stuk 5)

Vrij vertaald:

"In de praktijk is deze bepaling echter niet altijd gemakkelijk toe te passen. Als een asielzoeker door gewelddadig gedrag of een afwezigheid van meer dan drie dagen in het EAST de basiszorg heeft verloren, krijgt hij of zij geen medische bijstand, omdat wordt aangenomen dat hij of zij de medische post in het EAST heeft kunnen bezoeken. Aangezien deze asielzoekers echter niet meer in het EAST zijn geregistreerd, zullen zij niet worden toegelaten en er geen medische behandeling krijgen. Zonder ziektekostenverzekering of toegang tot de medische post van het EAST kunnen asielzoekers ernstige moeilijkheden ondervinden om de nodige medische behandeling te krijgen. Sommigen van hen komen naar het door een NGO geleide gezondheidsproject AMBER MED, waar artsen zich op vrijwillige basis laten behandelen."

Het is aldus duidelijk dat de gezondheidszorg in OOSTENRIJK, die ter beschikking staat voor verzoekers om internationale bescherming, te wensen over laat.

Bovendien haalde verzoeker meermaals aan de vrees te hebben om teruggestuurd te worden naar HONGARIJE. Deze vrees is niet onterecht aangezien OOSTENRIJK zich wat betreft migratiebeleid aansluit bij landen als SERVIË en HONGARIJE. Deze landen sloten recentelijk een akkoord om "illegale" migratie tegen te gaan. Ze willen op die manier een signaal sturen naar de rest van de Europese Unie om een strenger migratiebeleid te voeren.

De Oostenrijkse bondskanselier, Karl NEHAMMER, wil met dit akkoord o.a. SERVIË financieel ondersteunen voor het deporteren van migranten naar hun thuisland (aangezien SERVIË geen deel uitmaakt van de EU):

"Austrian Chancellor Karl Nehammer told reporters after the meeting that the joint action plan would include increased police cooperation along the borders as well as supporting Serbia when it comes to deporting migrants back to their home countries."

"We will directly support Serbia to carry out repatriations and not only support technical know-how, but also do everything possible that is necessary, and financially support them," Nehammer said. (stuk 7a)

Vrij vertaald:

"De Oostenrijkse bondskanselier Karl Nehammer vertelde verslaggevers na de bijeenkomst dat het gezamenlijke actieplan meer politiesamenwerking langs de grenzen zou omvatten en Servië zou ondersteunen bij het deporteren van migranten naar hun thuisland."

"We zullen Servië rechtstreeks ondersteunen bij het uitvoeren van repatriëringen en niet alleen technische knowhow ondersteunen, maar ook al het mogelijke doen dat nodig is, en hen financieel ondersteunen", zei Nehammer. (stuk 7a)

Het is aldus duidelijk dat het politieke klimaat in OOSTENRIJK zich enorm kant tegen verzoekers om internationale bescherming:

"The MoU was signed in Belgrade on Wednesday as Serbian President Aleksandar Vučić met with Hungarian Prime Minister Viktor Orbán and Austrian Chancellor Karl Nehammer, Vreme reported."

The EU asylum system has failed, Nehammer told the press. "Asylum a la Carte" would have to end, and "asylum tourism" would have to be stopped, Nehammer added.

The summit saw Austria sign a memorandum of understanding with Serbia and Hungary, which is meant to bolster the cooperation between the three countries. The goal: fighting illegal migration, terrorism and organised crime while clearly separating asylum and migration.

Austrian asylum seeker numbers are triple those of last year. The Austrian conservative party ÖVP is looking to position itself as a “hawk” on migration and refugees ahead of the 2024 election, an approach that last saw it win in 2017.

(...)

The three countries hope to send a strong signal to Brussels, Vucic highlighted. Neither Serbia nor Hungary is too popular in the EU these days, given their Russiafriendly policy.” (stuk 7b)

Vrij vertaald:

“Het MoU werd woensdag in Belgrado ondertekend toen de Servische president Aleksandar Vučić een ontmoeting had met de Hongaarse premier Viktor Orbán en de Oostenrijkse kanselier Karl Nehammer, rapporteerde Vreme.

Het EU-asielsysteem heeft gefaald, vertelde Nehammer aan de pers. “Asiel à la Carte” zou moeten stoppen en “asieltoerisme” zou moeten worden gestopt, voegde Nehammer eraan toe.

Tijdens de top ondertekende Oostenrijk een memorandum van overeenstemming met Servië en Hongarije, dat bedoeld is om de samenwerking tussen de drie landen te versterken. Het doel: illegale migratie, terrorisme en georganiseerde misdaad bestrijden en asiel en migratie duidelijk van elkaar scheiden.

Het aantal asielzoekers in Oostenrijk is drie keer zo hoog als vorig jaar. De Oostenrijkse conservatieve partij ÖVP wil zichzelf positioneren als een “havik” op het gebied van migratie en vluchtelingen in de aanloop naar de verkiezingen van 2024, een aanpak die haar de winst opleverde in 2017.

(...)

De drie landen hopen een sterk signaal te geven aan Brussel, benadrukte Vucic. Noch Servië, noch Hongarije zijn tegenwoordig populair in de EU, gezien hun Ruslandvriendelijke beleid.”

Verzoeker vluchtte via SERVIË en HONGARIJE naar OOSTENRIJK, waardoor zijn vrees om teruggestuurd te worden naar één van deze landen reëel is.

Gelet op dit alles mag afdoende blijken dat oordelen dat verzoeker terug naar OOSTENRIJK dient te keren, een inbreuk op het recht op een menswaardig bestaan en het recht op een regelmatige asielpprocedure zou uitmaken. Dit aangezien verzoeker het risico loopt om er op straat te beladen terwijl hij hier in BELGIË bij zijn broer kan verblijven van wie hij afhankelijk is. Bovendien loopt hij (bij terugkeer naar OOSTENRIJK) het risico om teruggestuurd te worden naar HONGARIJE.

Anders oordelen zou bovendien in strijd zijn met het non-refoulementbeginsel, zoals vervat in artikel 3 EVRM en artikel 1 juncto artikel 33 VN-Vluchtelingenverdrag, alwaar een asielzoeker reeds vanaf diens verzoek om internationale bescherming moet beschermd worden tegen een uitwijzing naar een land waar verzoeker risico loopt om onderworpen te worden aan een onmenselijke behandeling, of een land dat op zich een uitwijzing naar een dergelijk land mogelijk maakt.

Een terugkeer naar OOSTENRIJK zou aldus een schending uitmaken van artikel 3 EVRM, artikel 1 en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 1 en 33 van de Conventie van Genève en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Onderhavig middel is – minstens prima facie – ernstig en gegrond te noemen, zodat de schorsing van de tenuitvoerlegging noodzakelijk is ter bewaring van de gerechtvaardigde belangen van verzoeker.”

3.3.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 16, § 1, van de Dublin III-Verordening *iuncto* de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker zet zijn tweede middel uiteen als volgt:

“Artikel 16 (1) van de Dublin III-verordening bepaalt:

“(…)”

Daarnaast bepalen de soevereiniteits- en humanitaire clausules uit artikel 17 van de Dublin III-verordening:

“1. (...)

2. (...)”

In casu verblijft de broer van verzoeker in BELGIË met een B-kaart, als subsidiair beschermde. Hoewel de bijlage 26quater stelt dat verzoeker geen gewag maakte van een afhankelijkheidsrelatie tussen hem en zijn in België verblijvende familielid, waar aan toegevoegd wordt:

“Er kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar

genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013.” (stuk 12)

De afhankelijkheidsband ten aanzien van een familielid moet echter individueel en in de huidige context beoordeeld worden. Sedert één jaar is er een ernstige opvangcrisis aan de gang in BELGIË (net als in OOSTENRIJK). Hierdoor komen (eerste) verzoekers om internationale bescherming, waaronder ook gezinnen met kinderen, op straat terecht wegens onvoldoende opvangcapaciteit. Het EHRM legde BELGIË hiervoor reeds voorlopige maatregelen op en verplicht de Belgische staat om de bevelen van de arbeidsrechtbank na te leven zodat aan verzoekers om internationale bescherming huisvesting en materiële bijstand wordt geboden om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien (stuk 8a en 8b). Dit wordt op heden niet nageleefd door de Belgische overheid.

Ook verzoeker ontving de mededeling van Fedasil dat er op heden geen plaats is in het opvangnetwerk voor hem, waardoor aan hem (in strijd met verschillende internationale mensenrechtenverdragen) geen opvangplaats wordt toegekend (stuk 9).

Zonder de hulp van zijn broer in BELGIË, komt verzoeker dus op straat terecht en dat in het midden van de winter met (nachtelijke) temperaturen onder het vriespunt. Dit zorgt ervoor dat verzoeker zijn basisbehoeften niet meer zou kunnen vervullen. Zeker aangezien, door het grote aantal verzoekers om internationale bescherming die op straat dienen te overleven, bezorgdheden worden geuit omtrent de verspreiding van ernstige ziektes zoals difterie, tuberculose en schurft (stuk 9a, 9b en 9c).

Ook in OOSTENRIJK dienen verzoekers om internationale bescherming op straat te slapen met gelijkaardige gevolgen van dien. Het verschil is echter dat verzoeker hier in BELGIË zijn broer heeft die voor zijn opvang kan instaan terwijl hij in OOSTENRIJK geen enkele vrienden, kennissen of familie heeft. Er is aldus een zeer duidelijke afhankelijkheidsband tussen verzoeker en diens broer. In deze context gaat het dus absoluut niet enkel om integratie die bevorderd kan worden door de aanwezigheid van zijn broer – hetgeen natuurlijk ook het geval is – maar vooral om de mogelijkheid om te kunnen voorzien in zijn basisbehoeften. Dit is voor verzoeker enkel mogelijk met behulp van zijn verblijfsgerechtigde broer in BELGIË en zou in OOSTENRIJK niet het geval zijn.

De bestreden beslissing gaat voorbij aan de afhankelijkheidsband van verzoeker ten opzichte van diens broer. Dit wordt niet grondig en in het licht van de huidige situatie onderzocht in de bestreden beslissing, hetgeen het zorgvuldigheidsbeginsel schendt. Deze is afhankelijkheidsband is immers wel degelijk aanwezig en wordt versterkt door de huidige opvangcrisis. Zonder zijn broer zou verzoeker op straat belanden en zijn basisbehoeften niet meer kunnen vervullen, hetgeen aldus duidelijk de afhankelijkheidsband aantoont.

De bestreden beslissing schendt aldus artikel 16(1) van de Verordening 604/2013, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Het tweede middel is derhalve prima facie gegrond.”

3.3.3. Het eerste en tweede middel worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

3.3.4. Verzoeker zet in zijn eerste middel niet op concrete wijze uiteen hoe hij artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden acht. Zijn eerste middel is, wat dit onderdeel betreft, niet ontvankelijk.

3.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.3.6. De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen (RvS 18 december 2013, nr. 225 875).

3.3.7. Verzoeker merkt in zijn eerste middel vooreerst op dat verweerder met geen woord rept over het hangende beroep tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) en meent dat verweerder niet correct is in zijn feitelijke motivatie door in de bestreden beslissing te stellen dat hij “geen gevolg gegeven” heeft aan deze overdrachtsmaatregel en niet het bewijs geleverd heeft dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. In verzoekers redenering heeft hij wel degelijk “gevolg gegeven” aan deze beslissing door het aanwenden van een bij wet voorzien rechtsmiddel, met

name een “*vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring*” die door hem via J-BOX op 15 december 2022 aan de Raad werd verstuurd en gekend is onder het rolnummer 285 432. Verzoeker meent dat verweerder hem geen kans geeft om zijn effectief rechtsmiddel aan te wenden door (de behandeling van) het beroep tegen de bijlage 26*quater* af te wachten alvorens die bijlage uit te voeren middels de bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens.

De Raad merkt op dat verzoekers kritiek dat verweerder niet correct is in zijn feitelijke motivatie door in de bestreden beslissing te stellen dat verzoeker “*geen gevolg gegeven*” heeft aan de overdrachtsmaatregel (bijlage 26*quater*) en niet het bewijs geleverd heeft dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd in feite gericht is tegen een motief van de beslissing tot vasthouding. De Raad herhaalt dat onderhavige vordering niet ontvankelijk is in zoverre zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

Zo verzoekers kritiek inhoudelijk tevens betrekking blijkt te hebben op het motief van de bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens dat hem geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan omdat hij de termijn van vrijwillig vertrek die hem gegeven werd in de bijlage 26*quater*, zijnde tien dagen, niet heeft nageleefd, dient te worden gewezen op het volgende. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de bijlage 26*quater* aan verzoeker ter kennis werd gebracht op 16 november 2022 en dat hij pas op 15 december 2022 hiertegen een vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring heeft ingesteld, op het moment dat de termijn om vrijwillig gevolg te geven aan deze beslissing al ruimschoots verstreken was. De niet-uitvoering van de bijlage 26*quater* is aldus voorafgegaan aan het aanwenden van het rechtsmiddel, zodat verzoeker niet ernstig kan volhouden dat hij “*gevolg gegeven*” heeft aan deze beslissing.

De Raad stelt verder vast dat verzoekers kritiek hoe dan ook geen uitstaans heeft met de wettigheid van de bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens en in wezen neerkomt op wetskritiek waarvoor de Raad niet bevoegd is.

Het louter instellen van een vordering, waarvan *de iure* geen schorsende werking uitgaat, brengt geen omkering mee van het voorrecht, het zogenaamde “*privilège du préalable*”, *i.e.* het vermoeden dat een administratieve rechtshandeling, tenminste zolang ze niet is vernietigd, moet worden geacht wettig te zijn (RvS 4 december 2014, nr. 229.458). Het gegeven dat verzoeker op het ogenblik dat de thans bestreden beslissing werd genomen (2 februari 2023) reeds een vordering tot (gewone) schorsing had ingeleid tegen de beslissing van 14 november 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*), betekent bovendien niet dat hij geen daadwerkelijk rechtsmiddel meer zou kunnen aanwenden. Er staat hem immers, middels een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, voorzien bij artikel 39/85, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, een schorsend rechtsmiddel ter beschikking tegen de bijlage 26*quater* van 14 november 2022. Verzoeker heeft trouwens gebruik gemaakt van dit rechtsmiddel.

3.3.8. Gelet op het voorgaande, weerlegt verzoeker niet dat hij de termijn van vrijwillig vertrek die hem werd verleend in de bijlage 26*quater* van 14 november 2022, die hem ter kennis werd gebracht op 16 november 2022, niet heeft nageleefd. Verzoeker toont niet aan dat verweerder in de bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze geoordeeld heeft dat hem geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan.

3.3.9. Wat betreft de door verzoeker in zijn eerste middel aangevoerde schending van de artikelen 1 en 4 van het Handvest, van artikel 3 van het EVRM en van de artikelen 1 en 33 van het Verdrag van Genève, merkt de Raad op dat verzoeker thans geen bijkomende elementen aanreikt die zouden nopen tot een andere beoordeling dienaangaande dan deze die door de Raad werd gemaakt ten aanzien van de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen gericht tegen de bijlage 26*quater* van 14 november 2022 in zijn arrest met nummer 284 833 van 15 februari 2023.

3.3.10. Het door verzoeker in zijn eerste middel geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. *Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de*

openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ verder een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië* (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie. De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt, nu hij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privé- en gezins- of familieleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden akte dit heeft geschonden. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het verder de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, § 66; EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, § 68; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, § 84). In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt in deze situatie zo dat “*de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden*” (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36). De relatie tussen verzoeker en zijn in België verblijfsgerechtigde broer moet aldus de gebruikelijke banden die tussen familieleden bestaan, overstijgen. *In casu* dient een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie te worden aangetoond opdat deze band als gezins- of familieleven onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.

In de bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens wordt aangegeven dat de beoordeling van artikel 8 van het EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat reeds werd gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 *quater*) en dat verzoeker in zijn hoorrecht van 2 februari 2023 geen andere elementen aanbrengt, zodat een schending van dit artikel niet aannemelijk wordt gemaakt.

3.3.11. De Raad stelt vast dat verzoeker thans met betrekking tot de vermeende afhankelijkheidsband met zijn broer in België en de in dit verband aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 16, § 1, van de Dublin III-Verordening geen bijkomende elementen of argumenten aanreikt die zouden nopen tot een andere beoordeling dienaangaande dan deze die door de Raad werd gemaakt ten aanzien van de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen gericht tegen de bijlage 26 *quater* van 14 november 2022 in zijn arrest met nummer 284 833 van 15 februari 2023.

3.3.12. Gelet op het voorgaande, kan geen schending worden aangenomen van de artikelen 1 en 4 van het Handvest, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van de artikelen 1 en 33 van het Verdrag van Genève en van artikel 16, § 1, van de Dublin III-Verordening. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens niet zou steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen of dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht. Er kan niet worden besloten tot een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van voormelde bepalingen.

Het eerste en het tweede middel zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.3.13. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 13 *inuncto* artikel 3 van het EVRM en van artikel 47 *inuncto* artikelen 1 en 35 van het Handvest.

Verzoeker zet zijn derde middel uiteen als volgt:

“Tegen een incorrecte “bijlage 26quater” is een beroep mogelijk voor de RvV.

Indien er evenwel nog geen ‘imminent gevaar’ is voor verwijdering, staat slechts een “gewone vordering tot schorsing met beroep tot nietigverklaring” open aan de verzoekende partij, hetgeen ook is gebeurd op 15 december 2022 en aanleiding gaf tot het dossier zoals ter griffie gekend onder het rolnummer RvV 285.432.

Dit beroep is evenwel niet opschortend ... hetgeen afdoende mag blijken uit de demarches van verweerder waarbij verzoekers op donderdag 2 februari 2023 waardoor verzoeker plots in een gesloten centrum wordt geplaatst met het oog op verwijdering naar Oostenrijk.

Terwijl hij in Oostenrijk in onmenselijke en vernederende omstandigheden zou terecht komen wegens de opvangcrisis en de afwezigheid van zijn broer ten aanzien van wie hij een duidelijke afhankelijkheidsband heeft.

Zo n.a.v. onderhavig verzoek tot schorsing mits dringende voorlopige maatregelen in UDN niet tot effectieve schorsing van tenuitvoerlegging (en bijgevolg verwijdering van verzoeker van het grondgebied) wordt overgegaan, zal voor verzoeker géén daadwerkelijk en effectief rechtsmiddel in de zin van artikel 13 EVRM (in samenlezing met artikel 3 en 8 EVRM) alsook in de zin van artikel 47 Handvest (in samenlezing met artikel 1 en 7 Handvest), beschikbaar zijn.

Immers bij gebreke aan schorsing n.a.v. onderhavig verzoek wordt verzoeker verwijderd van het grondgebied, waarna de RvV in de procedure RvV 285.432 alsdan slechts tot een “gebrek aan belang” zal kunnen oordelen waardoor elk deugdelijk en effectief rechtsmiddel alsdan aan verzoeker wordt ontnomen.

Artikel 13 E.V.R.M. stelt nochtans:

“(…)”

Artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bepaalt verder:

“(…)”

Zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens veronderstelt het bij artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens gewaarborgde recht op daadwerkelijke rechtshulp dat de personen die een verdedigbare grief aanvoeren, die is afgeleid uit de schending van artikel 3 van hetzelfde Verdrag, toegang hebben tot een rechtscollege dat bevoegd is om de inhoud van de grief te onderzoeken en om het gepaste herstel te bieden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk geoordeeld dat, «gelet op het belang dat [het] hecht aan artikel 3 van het Verdrag en aan de onomkeerbare aard van de schade die kan worden veroorzaakt wanneer het risico van foltering of slechte behandelingen zich voordoet [...], artikel 13 eist dat de betrokkene toegang heeft tot een van rechtswege opschortend beroep » (EHRM, 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 66; zie EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 293; 2 februari 2012, I.M. t. Frankrijk, §§ 134 en 156; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 92).

Om daadwerkelijk te zijn in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens moet het beroep dat openstaat voor de personen die een schending van artikel 3 E.V.R.M. aanklagen, een “aandachtige”, “volledige” en “strikte” controle mogelijk maken van de situatie van de verzoeker door het bevoegde orgaan (E.H.R.M. 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§ 387 en 389; 20 december 2011, Yoh – Ekale Mwanje t. België, §§ 105 en 107).

Bijgevolg moet, op grond van een gecombineerde lezing van de artikelen 3 en 13 E.V.R.M., een beroep, om daadwerkelijk te zijn, voldoen aan de volgende drie cumulatieve voorwaarden: het moet van rechtswege schorsend zijn, het moet een volledig onderzoek ex nunc van de aangevoerde grieven mogelijk maken en het moet in de praktijk toegankelijk zijn.

Betreffende artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie dient onderstreept te worden dat, zelfs in de veronderstelling dat een annulatieberoep een uiterst nauwkeurig onderzoek van de grieven zou toelaten, dan nog moet worden vastgesteld dat dit onderzoek beperkt is tot de grieven die zijn afgeleid uit de schending van artikel 3 E.V.R.M., dat bijgevolg niet alle grieven omvat die kunnen worden afgeleid uit de schending van artikel 16 en 17 Dublin-III-Verordening, artikel 8 EVRM, artikel 1 en 4 Handvest, artikel 51/5 Vw, de materiële motivatieplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel zoals ontwikkeld in het beroep zoals ter griffie gekend onder rolnummer RvV 285.432. Het risico bestaat dat deze specifieke grieven niet worden onderzocht voordat verzoekers worden uitgezet, wat bijgevolg een schending vormt van artikel 47 van het Handvest. Niet alleen bevat artikel 47 van het Handvest minstens de waarborgen van artikel 13 E.V.R.M., maar daarnaast heeft het een eigen essentie nu zij het recht op een daadwerkelijk beroep vastlegt tegen een schending van alle bij het Handvest van de Grondrechten van de Europese

Unie vastgelegde rechten. Bijgevolg zal bij gebreke aan schorsing in UDN ook artikel 47 van het Handvest geschonden zijn alsdan in samenlezing met artikel 1, 3, 4 en 7 van het Handvest.”

Uit de uiteenzetting van het derde middel blijkt dat het in essentie gaat om kritiek op de verzoeker ter beschikking staande rechtsmiddelen tegen de bijlage 26^{quater} van 14 november 2022, terwijl *in casu* de beslissing tot terugleiding naar de grens van 2 februari 2023 ter beoordeling voorligt. Zoals *supra* onder punt 3.3.7. reeds werd aangestipt, beschikt verzoeker ten aanzien van voormelde bijlage 26^{quater} wel degelijk over een daadwerkelijk, effectief en schorsend rechtsmiddel, meer bepaald een vordering om bij wege van voorlopige maatregelen en bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan tot de versnelde behandeling van een reeds ingeleide vordering tot schorsing, voorzien bij artikel 39/85, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, en heeft verzoeker hiervan ook gebruik gemaakt. Heden werd door de Raad in zijn zijn arrest met nummer 284 833 van 15 februari 2023 de door verzoeker op 6 februari 2023 ingediende vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingewilligd en werd de door verzoeker op 15 december 2022 ingeleide vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van voormelde bijlage 26^{quater} verworpen.

Verzoeker maakt geen schending aannemelijk van artikel 13 *uncto* artikel 3 van het EVRM, noch van artikel 47 *uncto* artikelen 1 en 35 van het Handvest.

Het derde middel is ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.4. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde, de voorwaarde van de ernstige middelen, is bijgevolg niet voldaan. Dit volstaat om de vordering tot schorsing te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. COCHEZ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. COCHEZ

S. WILLAERT